

ת"פ 13959/01/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13959-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

פלוני באמצעות ב"כ עו"ד חגית רייזמן

הנאשם

הכרעת דין

מצאתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישום השני, ולהרשיעו במיוחס לו ביתר האישומים.

רקע

1. הנאשם והגב' ס' (להלן "המתלוננת") נשואים זה לזו ומתגוררים בביתם שבבית שמש. לבני הזוג חמישה ילדים, בהם הקטין א', יליד 2004.

2. **ע"פ עובדות האישום הראשון**, ביום 3.9.2019 בשעה 22:00 לערך, מששבה המתלוננת מלימודיה, האשים אותה הנאשם שהיא בוגדת בו וגידף אותה. המתלוננת הלכה לכיוון חדר השינה, והנאשם נטל מתיקה בקבוק מים והשליך אותו לראשה. הבקבוק פגע בראשה של המתלוננת. בסמוך, נגע הנאשם במשקפיה של המתלוננת, ובכך גרם לה מכאוב. המתלוננת נכנסה לחדר והנאשם הלך בעקבותיה. משהמשיך הנאשם לגדפה, הרכיבה המתלוננת אוזניות ויצאה מן החדר. הנאשם הלך אחריה לסלון, נטל את מכשיר הטלפון הנייד שלה ובדק את שיחותיה עד שנרדם. ביום 4.9.19 בשעה 16:00 לערך, שב הנאשם לביתם והחל לגדף את המתלוננת. המתלוננת הזעיקה את המשטרה. במעשיו המתוארים לעיל מואשם הנאשם כי תקף את בת זוגו שלא כדין ושלא בהסכמתה, כאמור בס' 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**).

3. **ע"פ עובדות האישום השני**, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, בין חודש יוני לחודש ספטמבר 2019, התגלע ויכוח בין הנאשם לבנו הקטין א' על רקע סירובו של א' לבצע מטלת בית. באותן הנסיבות הכה הנאשם

את א' בראשו באמצעות סל כביסה. כתוצאה מהמכה הוטח ראו של א' על הקיר. במעשיו המתוארים מואשם הנאשם כי תקף את בנו הקטין, הנמצא באחריותו, שלא כדין ושלא בהסכמתו, כאמור בס' 382(ב) לחוק.

4. **ע"פ עובדות האישום השלישי**, במועדים שונים שאינם ידועים למאשימה במדויק, במספר רב של הזדמנויות, במהלך השנים 2017-2019 (להלן- "**התקופה**"), נהג הנאשם לאיים על המתלוננת שאם יגלה שהיא בוגדת בו, יפגע בה. באחת ההזדמנויות, במהלך התקופה, אמר הנאשם למתלוננת שאם יגלה שהיא בוגדת בו לא ייקח בלש אלא בעצמו יעקוב אחריה, יתפוס אותה וידקור אותה מהאיבר שחטאה באמצעותו (איבר המין) ועד הגרון, להרגה. במעשיו המתוארים מואשם הנאשם כי איים על הנאשמת שלא כדין בגופה או בחייה בכוונה להקניטה, כאמור בס' 192 לחוק (ריבוי עבירות).

5. **הנאשם כפר בעובדות כתב האישום**. ביום 27.4.21 התקיימה ישיבת ההוכחות בתיק.

6. מטעם התביעה העידו:

- עת/1 **המתלוננת**, גב' ס'
- עת/2 א', בנם הקטין של הנאשם ושל המתלוננת
- עת/6 רס"ל איילת ביטון
- עת/7 רס"ל שירה עמר

7. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

פרשת התביעה

8. עת/6 (להלן גם- "**השוטרת ביטון**") היא שוטרת שנקראה לביתם של הנאשם והמתלוננת עקב אירוע של אלימות במשפחה. העדה הגיעה לזירה ביחד עם עת/7, והן הפרידו בין הנאשם למתלוננת. העדה תשאלה את הנאשם למתרחש, והוא הכחיש שפגע פיסית במתלוננת אולם הודה שהיו קללות הדדיות והביע חוסר אמון במתלוננת, בנאמנותה כלפיו ובעובדת היותו אבי ילדיה. כמו כן, הלין הנאשם על שהמתלוננת אינה מנקה את

עמוד 2

הבית. לאחר מכן התחלפו השוטרות, והשוטרת ביטון תשאלה את המתלוננת, שסיפרה לה שהנאשם קורא לה זונה בנוכחות הילדים ומקלל אותה. המתלוננת שללה אלימות פיסית ותארה אלימות מילולית בלבד (פרוטוקול מיום 27.4.21, עמ' 4, ש' 23).

9. עת/7 (להלן גם- "**השוטרת עמר**") הגיעה לזירה ביחד עם עת/6. גם השוטרת עמר העידה שהמתלוננת שללה אלימות פיסית והתלוננה רק על אלימות מילולית, על רקע חוסר אמונו של הנאשם בה.

10. **ת/1** הוא סרטון פריקת מצלמות הגוף של השוטרות עת/6 ועת/7, וכן שיחת המתלוננת למוקד 100; **ת/2** הוא תמליל השיחה למוקד 100; **ת/3** הוא מזכר תמלול מצלמות הגוף של עת/6 ועת/7.

11. עת/1, **המתלוננת**, העידה שהיא והנאשם נשואים מזה כ-22 שנים ולהם חמישה ילדים. היא אבחנה בין יחסיה עם הנאשם לפני האירועים נשוא כתב האישום, לבין אלה שלאחריהם. לדבריה ביום האירוע הזעיקה את המשטרה, שכן לא יכלה לשאת עוד את גידופי הנאשם בנוכחות ילדיהם. לעניין זה אף פנתה אל אחיו של הנאשם ובקשה שיגרום לנאשם לחדול, אולם הוא בחר שלא להתערב (**ת/4** הוא מזכר שיחה של השוטרת רס"ר עופרה פקזיזי עם אחיו של הנאשם, ארז, שסרב לסור למשטרה ולמסור עדות). בעקבות התלונה הורחק הנאשם מביתם המשותף למשך חמישה חודשים, שלאחריהם פנו לטיפול זוגי והוא שב להתגורר עמה. המתלוננת שללה אלימות פיסית ("אני לא אישה מוכה או משהו" (שם, עמ' 8, ש' 32)), אולם לדבריה ספגה אלימות מילולית ואיומים. המתלוננת תארה עוד, שיום לפני שהזעיקה את המשטרה, השליך עליה הנאשם בקבוק מים שפגע בכיסוי הראש שעל ראשה (שם, עמ' 9, ש' 9 וכן עמ' 15, ש' 15 ואילך).

12. המתלוננת בעדותה סיפרה שהנאשם נהג לאיים עליה שאם יגלה שהיא בוגדת בו "הדין של אישה כזו הוא לקחת סכין מהאיבר שחטא עד למעלה שבטוח אני אמות" (שם, שם, ש' 21-22). איומים אלה, לדבריה, היו מנת חלקה כמו "תקליט כזה שחוזר" (שם, שם, ש' 24); "זה היה תקליט חזור (צ"ל חוזר -ש.ל.ב) על בסיס יום יומי, כשאני חוזרת הביתה מה אני לובשת, מה אני עושה, למה בשעה כזו, אם הייתי מפספסת את האוטובוס הייתי יודעת שהלך עלי כי שוב תהיה המנגינה הזו..." (שם, עמ' 10, ש' 3-5). לדבריה, לא לקחה את האיומים ברצינות שכן ידעה שאינה בוגדת ועל כן הנאשם לא יפגע בה (שם, עמ' 14, ש' 21-22).

ביחס לאירוע נשוא האישום השני, סיפרה המתלוננת שבאותו יום הורה הנאשם לא' להוריד ולתלות כביסה, אולם א' לא עשה כן. היא שהתה בחדר השינה כאשר שמעה "בום", נבהלה, קמה וראתה את א' על הרצפה בוכה. א' אמר לה שהנאשם הרביץ לו (שם, עמ' 10, ש' 17 ואילך). המתלוננת שללה מכל וכל שאימה בעצמה על הנאשם. לדבריה, היא מעולם לא איימה שתסבך אותו עם המשטרה (אלא שככל שימשיך לגדף אותה ולאיים עליה - תזמין משטרה (שם, עמ' 11, ש' 1 ואילך; שם, עמ' 13 ש' 12)). המתלוננת נשאלה אם איימה בעצמה על הנאשם שתחתוך את איבר מינו והיא השיבה שהדבר היה בבדיחות הדעת, כאשר אמר לילדיהם שייקח לו אישה בלונדינית (שם, שם, ש' 30 וכן שם, עמ' 14, ש' 14). המתלוננת העידה, בחקירתה הנגדית, שבעקבות הטיפול הזוגי אליו פנו

חדל הנאשם מלקלל אותה, הוא מסייע לה במטלות הבית ובטיפול באמה, המתגוררת עמם (שם, עמ' 15, ש' 6-7).

13. עת/2, א', הוא בנם הקטין של הנאשם ושל המתלוננת. עדותו הובאה ביחס לאישום השני, אולם היה בה כדי לשפוך אור על מארג היחסים בין בני הזוג. א' העיד לגבי האירוע הנקוב באישום השני, שאביו הורה לו להוריד ולתלות כביסה, אולם הוא לא עשה כן. אביו כעס, ודחף אותו באמצעות סל הכביסה ("דחף אותי עם סל כביסה לא חזק, ונפלתי על הרצפה" שם, עמ' 18, ש' 27). א' העיד עוד שהנאשם נוהג לאיים עליו שאם לא יבצע את מטלות הבית הוא ירביץ לו, אולם לדבריו - הוא לא מימש את האיומים (שם, עמ' 19, ש' 11).

ביחס לתקשורת בין הוריו העיד א' שאביו - הנאשם - נהג לקרוא למתלוננת בוגדת וזונה, וכי איים עליה שאם תבגוד בו ירצח אותה "אבל הוא לא יעשה לה כלום" (שם, שם, ש' 27). גם א' שלל אלימות פיסית מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, וכשנשאל על האירוע נשוא האישום הראשון - לו היה עד - סיפר שהוריו התנגשו זה בזה, בקבוק המים נפל מתיקה של המתלוננת, הנאשם הרים אותו והשליך אותו לכיוונה. לדבריו, הבקבוק פגע לה במטפחת הראש ועף (שם, שם, ש' 33). עוד העיד א' שהבקבוק נזרק גבוה, ולא במטרה לפגוע במתלוננת (שם, עמ' 21, ש' 24 ואילך). א' העיד שהמתלוננת לא אמרה שתסבך את הנאשם עם המשטרה, אלא רק איימה לפנות למשטרה (שם, עמ' 20, ש' 10-12).

פרשת הגנה

14. גרסת הנאשם, הן בתשובתו לאישום והן במהלך עדותו היא אחת: להד"ם ("הדברים אינם נכונים מא' ועד ת'", פרוטוקול מיום 25.1.21, ש' 8). הנאשם הפליג בתיאוריו את עצמו כאדם סבלני וסובלני, נינוח ולא אלים. לדבריו בתקופות נשוא האישומים הראשון והשני היה תחת לחץ שגרם לכך שהיה חסר סבלנות ועייף, והדבר השפיע על התנהלותו בבית ועם משפחתו (פרוטוקול מיום 27.4.21, עמ' 22-23). הנאשם תיאר מציאות של קללות ועלבונות הדדיים בינו לבין המתלוננת, כאשר זו מעירה לו על חוסר השכלתו והדבר העליב אותו (שם, עמ' 23, ש' 20). ביום בו הוזעקו השוטרות, ומיד כשחזר הביתה מהעבודה, הזהיר אותו א' שלא יגיד למתלוננת מילה, אחרת זו תזמין משטרה (שם, שם, ש' 21-22). הוא לא שעה לאזהרה מאחר וזה ביתו וזכותו - לדבריו - לדבר עם המתלוננת, שאז הוזעקה המשטרה. לדבריו השוטרות השפילו אותו "בצורה נוראית" (שם, שם, ש' 34-35).

לעניין האיומים שהשמיעה כלפיו המתלוננת, אישר שהדבר נאמר בצחוק "זה שאני אומר בלונדינית זה סתם. בצחוק, כאילו לעצבן אותה. אמרתי את המשפט והיא אמרה מה שהיא אמרה, זה בצחוק, אני יודע שהיא לא תעשה את זה, זה שטויות" (שם, עמ' 24, ש' 18-20). ביחס לאישום הראשון העיד הנאשם שהוא נשבע שאינו זוכר שהשליך בקבוק "ואם היה בקבוק בטח שהוא היה ריק ולא רציתי לפצוע אותה" (שם, שם, ש' 34-45) ובהמשך "אין מצב שאני אקח בקבוק מלא מים שהוא כבד" (שם, עמ' 24, ש' 7).

ביחס לאישום השני, טען הנאשם שהניח את סל הכביסה על הרצפה וזה היה ה"בום", והילד מתוך אינסטינקט הפיל עצמו על הרצפה ועשה הצגה על מנת לפטור עצמו ממטלות הבית (שם, שם, ש' 10 ואילך).

ביחס לאישום השלישי, הכחיש הנאשם שאיים על אשתו כי יחתוך אותה, והוסיף "גם אם אמרתי את זה בטח שלא התכוונתי ואני לא מסוגל, כמו שהיא אמרה לי בצחוק אז גם אני" (שם, שם, ש' 19-20). לדברי הנאשם, המתלוננת איימה עליו שתסבך אותו עם המשטרה (שם, עמ' 26, ש' 32). ביחס לגידופים ולהטחת הקללה "זונה" כלפי המתלוננת, הודה הנאשם שעשה כן אולם לדבריו קרא לה "זונה" לכל היותר שבע פעמים במהלך נישואיהם (שם, עמ' 27, ש' 24).

דין

15. הנאשם מואשם, כאמור, בשני אירועים של תקיפה סתם (של המתלוננת ושל א') ובריבוי אירועי איומים. אפתח ואציין שהשיח בבית הנאשם והמתלוננת רחוק מלהיות שיח מבית מדרשה של הגב' חנה בבלי, אך לא בכך עסקינן. משלל העדויות עולה שקללות, גידופים, ושיח על איברי מין היה עניין שבשגרה בין בני הזוג, ונעשה גם בנוכחות ילדיהם. אין לי אלא להצטער על כך ואני מקווה שמערכת היחסים הנוכחית, כפי שהעידו כל המעורבים, היא אכן רגועה ומכבדת יותר. ואולם - בית המשפט אינו דן בנימוסי הצדדים אלא בכתב האישום המונח בפניו, ובשאלה אם השתכנע שהנאשם אכן ביצע את המיוחס לו בשלושת האישומים האלה.

16. המתלוננת הרשימה אותי כעדה מהימנה לחלוטין. המתלוננת לא העצימה ולא הפליגה באלימות הנאשם כלפיה. היא טענה וטענה שאיננה אישה מוכה, שלא חוותה אלימות פיסית ושלא הוכתה על ידי הנאשם. היא צמצמה את תלונתה לאירועים נשוא כתב האישום, ועמדה על דבריה גם נוכח חקירה נגדית. יתר על כן, המתלוננת לא העידה על שלא זכרה, ובחרה שלא להשחיר את מעשיו של הנאשם מעבר לאירועים ספציפיים. התרשמתי מאמינותה של המתלוננת ומרצונה הכן להביא את הגידופים כלפיה לקצם, לזכות בשקט נפשי ולא דווקא להביא לענישת הנאשם. לא התרשמתי מיצר נקמני כלשהו מצד המתלוננת ואני סבורה שהיא תארה את האירועים כהווייתם.

17. גם א' הרשים אותי כעד מהימן העומד על שלו ואינו מוסיף או גורע. אין, ולא יכולה להיות מחלוקת, שהעד קטין נגד אביו היא מטלטלת וקשה, אולם א' תאר את האירועים שחוה ואת האירועים להם היה עד בצורה ברורה ורצופה, הוא לא העצים ולא הגזים, והקפיד לדייק בלשונו כאשר חשש שהובן שלא כהלכה.

18. הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מן האירועים. התרשמתי שהנאשם העדיף להיתמם ולהגיד שאינו זוכר אירועים אלה ואחרים על פני התמודדות עם עדויותיהם של המתלוננת ושל א'. הגם שהיו אותות רבים של אמת בעדותו של הנאשם, אני סבורה שביחס לאישומים הראשון והשלישי הוא לא היה מהימן או אמין, כפי שאפרט

להלן. עוד אציין שטענתו של הנאשם לפיה המתלוננת שמה לה למטרה לסבכו עם המשטרה אינה עומדת במבחן הראיות והעדויות שהוצגו בפניי. התרשמתי שהמתלוננת פנתה למשטרה רק כשכלו כל הקיצים והיא לא יכולה הייתה לשאת עוד בהשפלות ובגידופים. המתלוננת כבר בפנייתה למוקד 100 שללה אלימות פיסית מצד הנאשם. אילו היתה מעוניינת "לסבך" אותו, כדבריו, יכולה הייתה להעצים את אירוע השלכת הבקבוק על ראשה. היא לא עשתה כן.

האישום הראשון:

19. האירוע המצוין באישום הראשון ארע יום אחד לפני שהוזמנה משטרה לביתם של בני הזוג. מן העדויות עולה שהמתלוננת שבה מלימודיה אל ביתם המשותף. הנאשם כעס על היעדרותה הממושכת, הביע חשד שהמתלוננת מתרועעת עם גבר אחר, ובין השניים נתגלע ויכוח. אין מחלוקת שהמתלוננת יצאה מחדר השינה בעקבות הוויכוח. לדבריה נטל הנאשם בקבוק שהיה בתיק שלה והשליך אותו לעבר ראשה. הבקבוק פגע במטפחת הראש שלה והיא חשה מושפלת. א', בנם של בני הזוג, העיד גם הוא שראה את הנאשם משליך את הבקבוק אל עבר המתלוננת ושהבקבוק פגע במטפחת הראש שעל ראשה. א' אמנם העיד שהנאשם לא התכוון לפגוע במתלוננת אלא פשוט כיוון נמוך מדי, אולם התוצאה - כפי שהעיד - הייתה שהבקבוק פגע בראשה. הנאשם לא טען שהאירוע לא ארע, אלא שאיננו זוכר אותו. לדבריו, ככל שארע האירוע הרי שהבקבוק היה ריק.

20. מצאתי להעדיף את עדויותיהם של המתלוננת ושל א', שהייתה ביניהן התאמה עובדתית, על פני גרסתו המשתנה של הנאשם. אני מתקשה לקבל גרסה לפיה אדם איננו זוכר את השלכת הבקבוק אך מעיד, פוזיטיבית, שהבקבוק היה ריק.

21. באישום הראשון צוין עוד שהנאשם הכאיב למתלוננת על ידי נגיעה במשקפיה. אף לא אחד מן העדים העיד על כך ועל כן לא ניתן לקבוע דבר לעניין טענה זו. ממילא - טענה זו אינה מבססת את האישום ועל כן אני קובעת שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח שהנאשם נגע במשקפי המתלוננת או שהדבר גרם לה למכאוב. משקבעתי שהנאשם השליך בקבוק אל עבר המתלוננת, ומשהשתכנעתי כאמור שהבקבוק פגע בראשה, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל הראיה והוכיחה שהנאשם תקף את המתלוננת תקיפה סתם.

האישום השני

22. האירוע המצוין באישום השני ארע במועד לא ידוע, עובר לאירוע הראשון. עקב ויכוח סביב סירובו של א' לבצע את מטלותיו הנוגעות להורדת כביסה ותלייתה, כעס הנאשם על א'. המתלוננת לא הייתה עדה לאירוע. היא שהתה בחדר השינה, שמעה "בום", הגיעה לסלון ושם הבחינה בא' על הרצפה, בוכה. א' אמר למתלוננת,

לדבריה, שהנאשם הרביץ לו. הנאשם טען שהטיח את סל הכביסה על הרצפה וא' נפל "אינסטינקטיבית" ועשה הצגה שנפגע, על מנת להתחמק מביצוע מטלות הבית. א' עצמו העיד שהנאשם הדף את סל הכביסה כלפיו, באופן לא חזק, ושכתוצאה מכך נפל וראשו ניטח בקיר.

23. אני סבורה שהמאשימה לא עמדה בנטל ולא הוכיחה שהנאשם תקף את בנו. לא מן הנמנע שכאשר א' סרב לבצע את מטלותיו, הדף הנאשם את סל הכביסה לעברו על מנת שיבצע את המוטל עליו. מכל מקום - נוכח עדותו של א' לפיה הנאשם לא היכה אותו, ובפרט נוכח הדגמתו כיצד אביו הדף כלפיו את סל הכביסה, לכיוון ידיו ובית החזה שלו, הרי שאינני סבורה שיש בכך משום תקיפה. לכל היותר יתכן וסל הכביסה נמסר לא' בתקיפות יתר ומתוך רוגז, אך המרחק בין מעשה זה לבין מעשה העולה כדי תקיפה פלילית הוא רב. בנסיבות אלה, אני מזכה את הנאשם מן המיוחס לו באישום השני.

האישום השלישי

24. האירוע השלישי מתייחס לריבוי עבירות איומים, במהלך שנות נישואי הנאשם והמתלוננת. הגם שאין מצוינים מועדים מדויקים, המתלוננת העידה - ועדותה מקובלת עליי כמהימנה, כאמור - שהנאשם איים עליה "כמו תקליט חוזר" שאם תבגוד בו - יהרוג אותה. הוא אף הגדיל ותאר בפניה כיצד יחתוך אותה מאיבר מינה "החוטא" ועד לצווארה. גם א' העיד ששמע את אביו מאיים על אמו שאם תבגוד בו - ירצח אותה. הנאשם אמנם כפר באיומים, אך בחקירתו הנגדית אמר שככל שאמר את הדברים, היה זה בצחוק ועל מנת לעצבן את המתלוננת, כדבריו.

25. מצאתי לקבל את גרסת עדי התביעה ולדחות את גרסת הנאשם לעניין האיומים שהושמעו כלפי המתלוננת. אני קובעת שהנאשם אכן אמר למתלוננת שאם תבגוד בו ירצח אותה. ב-ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3), 373, 385 (1989) ציין כב' השופט (כתוארו אז) ברק:

"עבירת האיומים (סעיף 192 לחוק העונשין) קשה היא. תחומי התפרסותה אינם ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים קושי. מקרי הביניים מעוררים לעתים קרובות בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן. ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט... מטבע הדברים, שהשלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט אחד עשויים להתנגש עם השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט שני. נדרש איפוא איזון בין הערכים המתנגשים. גבולותיו של איזון זה מטבע הדברים אינם מדויקים, ולדבר השלכה ישירה על חוסר הבהירות באשר לגבולותיו של האיום האסור."

וכן ב-ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, נב(1) 408, 416 (1998):

"בית-משפט זה דן לא אחת בשאלה מתי ביטוי שיש בו "איום" יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת מפני רעה עתידית צפויה והופך להתנהגות אסורה. ניתן לזהות איום אסור בין היתר על-פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל-פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש שהמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר שקבע בית-משפט זה לאיתור האיום, "האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר".

26. הן המתלוננת והן א' העידו שלא נבהלו מאיומי הנאשם, ולא חששו שהוא אכן יממש את איומיו. ואולם, המבחן אם תוכן אמרה מסוימת עולה כדי "איום", הוא מבחן אובייקטיבי וייעשה מנקודת מבטו של אדם מן הישוב בנסיבותיו של המאויים. כלומר, יש לבחון אם בדברים שנאמרו יש כדי להקניט או להפחיד אדם מן הישוב בנסיבותיו של המאויים. יש להוסיף כי ככל שרמת השליטה של הדובר על התממשות האזהרה היא גבוהה יותר, כן ייחשב תוכן האמרה כאיום. עבירת האיומים דורשת להוכחתה מחשבה פלילית של מודעות מצד מבצע העבירה, להתקיימות היסוד העובדתי ולכך שבהתנהגותו יש כדי להפחיד או להקניט.

27. במקרה דנן התרשמתי כי הנאשם היה מודע לכך שיש בדבריו לכל הפחות כדי להקניט את המתלוננת ולהציק לה, ועל כן עולה האמירה כדי איום. משמצאתי להאמין למתלוננת שאיומים אלה הושמעו כלפיה כעניין שבשגרה, הרי שהמאשימה עמדה בנטל הראיה והוכיחה את קיומו של האישום השלישי. למעלה מן הצורך אציין שאין איומי הנאשם כלפי המתלוננת משתווים לאיומי המתלוננת שאם ילך עם בלונדינית תחתוך את איבר מינו, וזאת מן הטעם הפשוט שהוא עצמו העיד שהדברים נאמרו בנוכחות הילדים ובבדיחות הדעת.

28. לסיום, ובשולי הדברים, מצאתי להתייחס לטענת הנאשם לפיה השטרות לעגו לו והשפילו אותו. מצפייה בסרטונים ת/1 עולה שהשטרות נהגו עם הנאשם בכבוד המתבקש ובשום אופן לא הבחנתי בנימה של זלזול או השפלה.

סיכום

29. על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל והוכיחה את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישומים הראשון והשלישי, ואני מרשיעה אותו בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, לפי ס' 382(ב) לחוק העונשין, ובעבירת איומים, לפי ס' 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות). אני מזכה את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו באישום השני (תקיפה סתם - קטין ע"י אחראי, ס' 382(ב) לחוק העונשין).

ניתנה היום, י"ב סיוון תשפ"א, 23 מאי 2021, במעמד הצדדים